

LACKFI JÁNOS

Rettegő

*Nekem hiába jössz azzal, hogy ugyan nézzek már körül
ebben az ártalmatlan, jóindulatú világban, ahol süt a Nap,
szivárványt permetez a szökőkút, vidám, színes
rubákban járnak a lányok, vidám, színes mezekben
fociznak a focisták, és vidám, színes házakat épít
Hundertwasser, maradjunk inkább abban, hogy
Hundertwasser halott, és nem tudom, melyikünk
eszelősebb, ha belegondolsz, mennyi, de mennyi
különböző alakban leskelődik ránk mindenünnen
romlás és erőszak, elit szórakozóhelyről jövet
átsétál valaki a főváros közepén, ruganyos lépteit
ipari kamerák rögzítik, majd egyszeriben nyoma vész,
egy ország keresi, mígnem a Duna zavaros mellék-
öblében húzzák ki a vízből összeroncsolt testtel,
egy lányt a háza kapujáig követnek, nem mer
bemenni, nem mer segítséget hívni, hagyja,
hogy a nyomában libegő vadász lakatlan területre
terelje, megerősakolja, megölje, gondolom,
joggal kérdehetem, akkor minek lopóztunk be
a szabad természetből, hol az oroszlán addig
kergeti a csordát, míg le nem szakít közülük
egy esetlenebb, ijedősebb antilopot, akit aztán
magára hagynak a többiek, így kényelmesen
végezhet vele, miért szakadtunk be ebből
a világból koszos és mocskos civilizációnkba,
ha az megvédeni se képes, ha egyik ismerősünk
csak úgy menekült meg a szatírtól, hogy miközben
földre teperték, önkívületben visítózni kezdett,
„Hurrá, hurrá, jaj, de jó!”, mire a perverz, aki
az ellenkezésre izgult, pánikba esve elszaladt,
egy másik barátném orvos, és éjszakai műszak után
igyekezett haza, mikor elé toppant egy ballonkabátját
tárogató figura, a dokinő hidegvérrel nyitotta
ki az orvosi táskát, mutatva szikék és fogók
sorát, „Mit akar, melyikkel vegyem kezelésbe?”,
menekülőre fogta hát az a fickó is, de efféle
lélekjelenlét kibe szorult, ugyan, kibe,
énbelém biztosan nem, rettegek a csatornanyílás
felett okádó részegektől, a parkban elborultan
szipuzó tagtól, aki szabad kezét propellerként*

*pörgeti a levegőben, a lecsúszott és a jól öltözött
pasasok ferde, alattomos tekintetétől, mellyel
tépi, szaggatják rólam a ruhát, mely belém
hatol, intim nyílásaimat kutatja, összetapogat,
hiába sikálom utána otthon a testemet,
olyan mocskosnak érzem magam, mint egy
olajos ujjnyomokkal telemancsolt falú
üvegpohár.*

Vakmerő

*Nem félek én az ördögtől se, hagyjál már,
azt a fickót nem szarta még világra az anyja,
akitől én összezsínálnám magamat, pár éve
lenyúlták a bringámat, némi unszolásra
el is mondták a srácok, melyik tetves féreg
volt az, elmentünk hárman a fiúkkal, rögtön
meglett a cucc, mit gondolsz, a késszúrás
hege a hasfalamon, szerinted azt ki csókolta oda,
a hígfost is kirugdostam az ipséből, a zsarukat
hívni a gyengék menedéke, múltkor egy hülye
béemvés köcsögje vágott be elém, visszaelőztem,
leszorítottam az út szélére, nagy lehetett az arca,
de kipattantam a kocsiból, szállt volna ki ő is,
vállal rádöngettem a lábára kétszer a saját kocsija
ajtáját, érted, úgy húzta vissza, mint csiga
a szarvát, még egyszer rányitottam leköttem
a patkányt, dühömben a visszapillantóját is lerúgtam,
aztán tűztem padlógázzal, ez se tapad rám többé,
olyanok a napjaid, ahogy reggel felkelsz,
ha elkezded a nyuszizást, mindenki a fejedre mászik,
addig csesztetnek, míg a padlót is fel nem nyalod
nekik, én minden napnak úgy megyek neki, ma kettőbe
hugyozom a világot, senkire nem vagyok
rászorulva, teszek az asszonyra is, ha ott hagyott,
hát ott hagyott, nem tetszett neki a csajozás,
eladtuk a házat, vettem a feléből egy olyan
telket a hegy oldalában, markolóval haraptuk
ki a srácokkal a műhelynek-háznak való helyet,
kibetonoztuk, felfalaztuk frankón, a madarakkal
ébredek, az őzekkel meg a kiscsajokkal,
jőhet a világ a valagamba, karambolos,
behozott kocsikban nyomulok, csak luxuskategória,*